

Ο Μανώλης Γλέζος γεννήθηκε στ' Απεράθου της Νάξου στις 9 Σεπτεμβρίου 1922. Ο πατέρας του, Νικόλαος Γλέζος (1892-1924), δημόσιος υπάλληλος και δημοσιογράφος, καταγόταν από αγροτική οικογένεια. Η μητέρα του, Ανδρομάχη Ναυπλιώτου (1894-1967), καταγόταν από την Πάρο.

Τα παιδικά του χρόνια τα έζησε στο χωριό του, όπου τελείωσε το δημοτικό σχολείο. Το 1935 ήρθε στην Αθήνα μαζί με την οικογένειά του και ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές σπουδές του, ενώ παράλληλα δούλευε ως φαρμακοϋπάλληλος. Το 1940 πέτυχε στην Ανωτάτη Σχολή Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών (το σημερινό Οικονομικό Πανεπιστήμιο).

Μαθητής γυμνασίου, δημιούργησε αντιφασιστική ομάδα (1939) για την απελευθέρωση της Δωδεκανήσου και για την αποτίναξη της δικτατορίας του Μεταξά.

Στον πόλεμο του 1940-41 ζήτησε να καταταχθεί εθελοντής, αλλά λόγω της ηλικίας του δεν του επετράπη. Εργάστηκε όμως εθελοντικά στο Υπουργείο Οικονομικών (Γ' Ταμείο Εισπράξεων της Αθήνας).

Την περίοδο της ναζιστικής κατοχής (1941-1944) ανέπτυξε έντονη και πολυποίκιλη απελευθερωτική δράση (δημοσιογράφος, οργανωτής, πολεμιστής) μέσα από τις απελευθερωτικές οργανώσεις των νέων (ΟΚΝΕ, ΕΑΜ ΝΕΩΝ και ΕΠΟΝ), με αποτέλεσμα να υποστεί πολλές διώξεις και φυλακίσεις.

Τη νύχτα της 30ής-31ης Μαΐου 1941 μαζί με τον Απόστολο Σάντα κατέβασε από την Ακρόπολη τη σβάστικα και καταδικάστηκε ερήμην σε θάνατο.

Στις 24 Μαρτίου 1942 μαζί με τον Απόστολο Σάντα συνελήφθη από τα γερμανικά στρατεύματα και φυλακίστηκε ένα μήνα στις φυλακές Αβέρωφ, όπου βασανίστηκε

απάνθρωπα, με αποτέλεσμα να προσβληθεί από φυματίωση βαρύτατης μορφής.

Στις 21 Απριλίου 1943 συνελήφθη από τα ιταλικά στρατεύματα κατοχής και παρέμεινε στις φυλακές τρεις μήνες.

Στις 7 Φεβρουαρίου 1944 συνελήφθη από συνεργάτες των Αρχών κατοχής και παρέμεινε στις φυλακές εφτάμισι μήνες, απ' όπου δραπέτευσε στις 21 Σεπτεμβρίου 1944.

Στη διάρκεια της Κατοχής δούλεψε ως υπάλληλος στον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό (1941-1943) και στο Δήμο Αθηναίων (1943-1945).

Μετά την απελευθέρωση δούλεψε στην εφημερίδα Ριζοσπάστης ως συντάκτης και από τις 10 Αυγούστου 1947 έως το κλείσιμό της ανέλαβε αρχισυντάκτης, υπεύθυνος εκδότης και διευθυντής.

Στις 3 Μαρτίου 1948 τον συνέλαβαν, τον παρέπεμψαν σε δίκες 28 φορές για «αδικήματα Τύπου» και τον καταδίκασαν αρκετές φορές σε διάφορες ποινές, από τις οποίες μια φορά σε θάνατο (Οκτώβριος 1948) για αδικήματα Τύπου και άλλη μια φορά σε θάνατο για παράβαση του Γ' Ψηφίσματος, στις 21 Μαρτίου 1949. Η εκτέλεση των θανατικών ποινών δεν πραγματοποιήθηκε, έπειτα από έντονες διαμαρτυρίες του Ελληνικού Λαού και της Διεθνούς Κοινής Γνώμης.

Το 1950 οι ποινές του μειώθηκαν σε ισόβια δεσμά, και τελικά αποφυλακίστηκε στις 16 Ιουλίου 1954.

Στις εκλογές της 9ης Σεπτεμβρίου 1951, αν και ήταν φυλακισμένος, εκλέχτηκε Βουλευτής Αθηνών του Κόμματος της ΕΔΑ. Τότε κήρυξε απεργία πείνας, με αίτημα την αποφυλάκιση των 10 εκλεγέντων βουλευτών της ΕΔΑ που ήταν εξορία και φυλακή. Την απεργία σταμάτησε τη 12η μέρα, όταν έφεραν από την εξορία τους 7 εξόριστους βουλευτές.

Μετά την αποφυλάκισή του, το 1954, εκλέχτηκε μέλος της Δ.Ε. της ΕΔΑ και ανέλαβε Οργανωτικός Γραμματέας της. Το Δεκέμβριο του 1956 ορίστηκε Διευθυντής της εφημερίδας Η Αυγή. Στις 5 Δεκεμβρίου 1958 τον συνέλαβαν και τον καταδίκασαν ως κατάσκοπο, αλλά, μετά την έντονη αντίδραση του Ελληνικού Λαού και της Διεθνούς Κοινής Γνώμης, τον αποφυλάκισαν στις 15 Δεκεμβρίου 1962.

Στις εκλογές της 29ης Οκτωβρίου 1961 εκλέχτηκε και πάλι, παρά το γεγονός ότι ήταν φυλακή, Βουλευτής Αθηνών του κόμματος της ΕΔΑ.

Την 21η Απριλίου 1967 τον συνέλαβαν στις 2 μετά τα μεσάνυχτα και μαζί με άλλους πολιτικούς ηγέτες τον κράτησαν στο Γουδί, στο Πικέρμι, στη Γενική Ασφάλεια, στη Γυάρο, στο Παρθένι Λέρου και τέλος στον Ωρωπό, απ' όπου και τον απέλυσαν το 1971.

Συνολικά καταδικάστηκε 28 φορές για την πολιτική δραστηριότητά του, από τις οποίες τρεις φορές σε θάνατο, και παρέμεινε στις φυλακές 11 χρόνια και 5 μήνες και άλλα 4 χρόνια και 6 μήνες εξορία. Παρέμεινε, δηλαδή, κρατούμενος (φυλακή και εξορία) 16 χρόνια σε όλη του τη ζωή.

Το 1968 καταδίκασε την εισβολή στην Τσεχοσλοβακία.

Μετά την απόλυσή του αγωνίστηκε εναντίον της δικτατορίας και το 1974 βοήθησε στην ανασυγκρότηση της ΕΔΑ, της οποίας ήταν Γραμματέας ως το 1985 και Πρόεδρος από το 1985 έως το 1989.

Το 1981 εκλέχτηκε πρώτος Βουλευτής της Αθήνας, συνεργαζόμενος με το ΠΑΣΟΚ.

Το 1984 εκλέχτηκε Ευρωβουλευτής, συνεργαζόμενος με το ΠΑΣΟΚ.

Το 1985 εκλέχτηκε Βουλευτής Β' Πειραιά, συνεργαζόμενος με το ΠΑΣΟΚ

Υπήρξε μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της Διεθνούς Οργάνωσης Δημοσιογράφων, μέλος του Προεδρείου της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Αγωνιστών Εθνικής Αντίστασης (FIR) και μέλος του Προεδρείου του Παγκοσμίου Συμβουλίου Ειρήνης.

Τιμήθηκε το 1958 με το Διεθνές Βραβείο Δημοσιογραφίας, το 1959 με το χρυσό μετάλλιο Ζολιό Κιουρί του Παγκοσμίου Συμβουλίου Ειρήνης και το 1963 με το χρυσό Βραβείο Λένιν για την Ειρήνη.

Πέρα από την αρθρογραφία του σε εφημερίδες και περιοδικά από το 1942 μέχρι σήμερα, έχουν εκδοθεί σε βιβλία τα έργα του: Η Ιστορία του Βιβλίου (1974), Από τη Δικτατορία στη Δημοκρατία (1974), Το Φαινόμενο της Αλλοτρίωσης στη Γλώσσα (1977), Βίγλα Μνήμης

(1981), Η Συνείδηση της Πετραίας Γης – Κυκλαδογραφές (1997), Ύδωρ, Αύρα, Νερό (2001), Ο Άνθρωπος και η Φύση (2002), Εθνική Αντίσταση 1940-1945 (2006).

Υπήρξε Επίτιμος Πρόεδρος της Επιτροπής Μελέτης και Αξιοποίησης του έργου της ΕΠΟΝ (ΕΜΑΕΕ), Πρόεδρος της Επιτροπής Συμπαράστασης στον Αγώνα του Λαού των Σαχράουι και του Απελευθερωτικού Μετώπου (POLISSARIO), Πρόεδρος της Επιτροπής Ίδρυσης Βιβλιοθηκών.

Πέρα από την προσφορά του στην Εθνική Αντίσταση, στην αποκατάσταση της Δημοκρατίας και στους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες στη χώρα μας, βρέθηκε στο πλευρό των Παλαιστίνιων, των Κούρδων, των Τούρκων πολιτικών κρατουμένων, των Κυπρίων, των Σαχράουι, των Αρμενίων, των Σέρβων του Οτέλο ντε Καρβάλιο της Πορτογαλίας. Με την αρθρογραφία του και την άμεση παρουσία του δίπλα σε όσους αγωνίζονταν για τα δίκαια αιτήματά τους. Μαζί με τους Κύπριους στην Κύπρο, με τους Άγγλους ανθρακωρύχους στην Ουαλία, με τους Παλαιστίνιους στην Παλαιστίνη, με τους Σέρβους στο Βελιγράδι, στο Πάλε και στο Σεράγεβο, με τους Ιρακινούς στη Βαγδάτη, με τους Σαχράουι στη Δυτική Σαχάρα, με τους Αρμένιους στην Αρμενία, με τους διαδηλωτές στη Γένοβα εναντίον της Νέας Τάξης Πραγμάτων και της Παγκοσμιοκρατίας.

Σήμερα είναι Πρόεδρος του Εθνικού Συμβουλίου Διεκδίκησης των Οφειλών της Γερμανίας προς την Ελλάδα.

Στις δημοτικές εκλογές του 1986 ξεκίνησε μια νέα πορεία για την κοινωνικοποίηση των μέσων της πολιτικής εξουσίας, δημιουργώντας ένα πρόγραμμα-πρότυπο για την αναβίωση της Αυτοδιοίκησης, με τη συμμετοχή του πολίτη στα Κοινά. Εκλέχτηκε Πρόεδρος Κοινότητας στ' Απεράθου της Νάξου, το χωριό όπου γεννήθηκε, και εισήγαγε το θεσμό της Ά μ ε σ η ς Δ η μ ο κ ρ α τ ί α ς στη λήψη και στην εκτέλεση των αποφάσεων.

Το 1986 η Ελληνική Γεωλογική Εταιρεία τον τιμά ανακηρύσσοντάς τον Επίτιμο Μέλος της, για τη συμβολή του στη διάδοση των γεωεπιστημών, την προσφορά του στις Γεωεπιστήμες και στο Περιβάλλον και την προώθηση των δίκαιων αιτημάτων των γεωεπιστημόνων.

Το 1994 ανακηρύσσεται Επίτιμο Μέλος της Ελληνικής Εταιρείας Διαχείρισης Υδάτινων Πόρων.

Το 1995 ανακηρύσσεται Επίτιμο Μέλος της Ελληνικής Υδροτεχνικής Ένωσης.

Το 1996 ο Σύνδεσμος Γεωλόγων-Μεταλλειολόγων Κύπρου τον ανακηρύσσει Επίτιμο Μέλος

του.

Το 1996 αναγορεύεται Επίτιμος Διδάκτορας του Πανεπιστημίου Πατρών για την προσφορά του στις Γεωεπιστήμες και στην Προστασία του Περιβάλλοντος.

Το 1997 τιμήθηκε με το Μεγαλόσταυρο του Φοίνικα, από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, για τις πολλές υπηρεσίες που πρόσφερε στην Πατρίδα.

Το 2001 αναγορεύεται Επίτιμος Διδάκτορας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, για την προστασία των Υδάτινων και Εδαφικών Πόρων και του όλου Φυσικού Περιβάλλοντος.

Το 2001 τιμήθηκε με το Αργυρό Μετάλλιο από την Πανελλήνια Ομοσπονδία Εκδοτών Βιβλιοπωλών.

Έχει ανακηρυχθεί Επίτιμος Δημότης από τους Δήμους Καλαμαριάς, Λέρου, Γαστούνης, Κέρκυρας, Δομνίστας, Αρκαλοχωρίου, Τρικάλων, Καντάνου, Μήλου, Εστιαιώτιδας, Αιγάλεω, Λευκίμης, Ανθεμίων, Κω, Δικαίου, Ηρακλειδών, Υπάτης, Συκεών, Γαλατσίου, Σιβρίτου, Κουρητών, Κόφινα, Βιάννου, Αγίων Αναργύρων Αττικής, Μαρκόπουλου και Χαλκίδας.

Το 2002 το Γεωτεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας τον ανακηρύσσει Επίτιμο Μέλος του, για την προσφορά του στην Επιστήμη του Νερού και στην Προστασία του Περιβάλλοντος.

Το 2003 το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο τον ανακηρύσσει Επίτιμο Διδάκτορα, για την προσφορά του στην Επιστήμη της Γεωλογίας και στη Μεταλλευτική και για την κοινωνική και πολιτική προσφορά του στο σύνολο.

Στις εκλογές της Αυτοδιοίκησης του 2002, ως επικεφαλής του συνδυασμού Ενεργοί Πολίτες, για τη Διευρυμένη Νομαρχία Αθηνών-Πειραιώς, εκλέχτηκε Νομαρχιακός Σύμβουλος στην Υπερνομαρχία και στη Νομαρχία Αθηνών, ενώ ο συνδυασμός του πήρε πάνω από το 11% των ψήφων.

Το 2006 η Ακαδημία Αθηνών τον τιμά, μαζί με τον Απόστολο Σάντα, με το χρυσό μετάλλιο, για το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη τη νύχτα της 30ής προς την 31η Μαΐου 1941.

Το 2008 το Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών τον ανακηρύσσει Επίτιμο Διδάκτορα του τμήματος Φιλολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής, για τη συμβολή του στις έρευνες στον τομέα της Γλωσσολογίας.

Το 2010 εκλέχτηκε Δημοτικός Σύμβουλος στο Δήμο Πάρου, επικεφαλής της Κίνησης Ενεργών Πολιτών Πάρου.

Το 2011 τιμήθηκε από τη Δημοκρατία της Γαλλίας.

Στις εκλογές της 6ης Μαΐου και της 17ης Ιουνίου 2012 εκλέχτηκε Βουλευτής Επικρατείας του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ. 1999-2000.

<http://www.livanis.gr/ViewAuthors.aspx?ValueId=768845>